

Инокентий.

А не е злѣ, ако би могло и да се поправятъ тия нещастници. Менѣ ми се чини, че човѣкъ все може да се поправи.

Еремия.

(Отива до прозореца и продължава съ увлѣчение)
Азъ не знамъ какво има да бждешъ тѣй спсходителенъ къмъ Тодора.

Инокентий.

Другарь отъ дѣтинство!

Еремия.

А не ли тоя сжщи другарь не се посвѣни отъ себе си и вдигна такава война срѣщу Маяка, устрои чрѣзъ свои сподвижници митинга, отиде и подалечъ: говори и на архиерея за тебе! И сега, когато той тѣй систематично те прѣслѣдва, безъ основание, — ти се спирашъ. — Не, азъ мисля, че ти трѣбва да туришъ по-близо интереситѣ на тия, които бѣлѣ день не сж видѣли, ти трѣбва достойно да се опълчишъ противъ хората като Тодора, които знаятъ само богатство да трупатъ, безъ да държатъ смѣтка на срѣдствата. Друго е ако не си убѣденъ.—

Инокентий.

Ако азъ не бѣхъ убѣденъ въ правдата на това що поддохъ —

Еремия.

(Прѣсича го) Убѣденъ си — и трѣбва да останешъ послѣдователенъ до край, особно като разберешъ какъ населението гледа на тебъ и колко цѣни думитѣ ти. Когато единъ човѣкъ е високо уважаванъ отъ едно общество и този човѣкъ вижда злото, което грози това общество — налага му се на този човѣкъ да издигне гласа си и смѣло да посочи на злото. Ето защо и словото на тоя човѣкъ